

Joels Bog og den laodikeiske syvendedags adventistkirke – Nummer treogtyve

Jeff Pippenger

2026-01-04

Nummer treogtyve

I artikel toogtyve skrev jeg: »Dernæst fremstilles i kapitel elleve det udvalgte folks slægtsregister ved ti navne fra Sem til Abram. Kapitel elleve er fortællingen om Babelstårnet, men også det udvalgte folks slægtsregister, således som det repræsenteres ved Abraham. Kapitel elleve introducerer et udvalgt folk, som skulle indgå i en trefoldig pagt med Gud. Det tredje og sidste trin var Isaks offer i kapitel toogtyve. Kapitel „elleve“ er alfa-begyndelsen, og kapitel „toogtyve“ er omega-afslutningen. Den tro, der kræves for at høre Guds røst i navnenes betydning, er ikke anderledes end den tro, der kræves for at høre hans røst i nummereringen af hans Ord.«

Kapitel elleve fremstiller Kains pagt og Abels pagt. Vi har gennem årene gentagne gange påvist, at Babelstårnets profetiske kendetegn repræsenterer en forfalsket pagt. Efter syndfloden skete der et skifte i husholdningerne: før syndfloden tilbød man ved Edens port, og efter syndfloden skulle tilbodelsen finde sted ved et alter. Alteret havde specifikke bibelske krav. Det skulle opføres af natursten, uden nogen menneskelig tilhugning eller mejsling af stenen. Det skulle være sten på sten, uden mørtel.

Tårnets formål var at give Nimrods tilhængere et navn, hvilket repræsenterer karakter. I tårnet ser vi mennesket forsøge at frelse sig selv og ophøje sig selv som himlens guder. Tårnet er et symbol på en kirke, som mener, at den kan frelse sig selv, og mener, at den bør ophøjes, således som de ti konger gør i Salme 83, når de ophøjer det pavelige hoved i den onde sammensværgelse i Bibels profeti, som finder sted ved søndagsloven.

En sang eller salme af Asaf. Ti ikke, o Gud; hold ikke din fred, og vær ikke stille, o Gud. Thi se, dine fjender larmer, og de, som hader dig, løfter hovedet. Salmernes Bog 83:1, 2.

Verden var netop blevet ødelagt ved Noas syndflod, og grunden til, at Gud lod nådetiden afsluttes over den antediluvianske verden, var, at menneskets tanker var blevet onde bestandigt. Bibelen taler om enhed på forskellige måder, hvoraf én er at se „øje til øje“. Kan to vandre sammen, uden at de er enige?

Jeg formaner jer nu, brødre, ved vor Herres Jesu Kristi navn, at I alle taler samstemmende, og at der ikke må være splittelser iblandt jer, men at I må være fuldkomment forenede i det samme sind og i den samme overbevisning. 1 Korintherbrev 1:10.

Da Gud forvirrede sproget ved dommen over Nimrods rige, viser det, at de før forvirringen alle var i enhed, og derfor var de alle af den samme karakter, og denne karakter var en religion, der byggede på menneskelige gerninger — i modsætning til dem i selvsamme kapitel, som repræsenteres ved Abraham. Sem var en trofast sjæl på Nimrods tid. Historikere peger på Sem som

den, der dræbte Nimrod, den mægtige oprører for Herrens ansigt. Pointen står fast også uden historikernes forestillinger, for Sem er en pagtsmand, som fører sit blod tilbage til Noa, en pagtsmand, som fører sit blod tilbage til Set, endnu en pagtsmand, som trådte ind i pagtshistorien for at erstatte sin broder Abel, som var endnu en pagtsmand, der var en direkte efterkommer af Adam.

Første Mosebog, kapitel elleve, er den store strid mellem Kristus og Satan i sammenhæng med en livets pagt og en dødens pagt. Nimrod repræsenterer den store jæger for Herrens ansigt, for han repræsenterer en kirke, som har mange tilhængere. Abram repræsenterer gennem Sem en kirke, som kun har få tilhængere. Sem var pagtens mand, mens Nimrod byggede sit tårn, men de to pagter i kapitel elleve repræsenteres ikke af Sem og Nimrod, men af Nimrod og Abraham. Paulus identificerer klart denne profetiske regel.

For denne Melkisedek, konge i Salem, præst for den højeste Gud, som mødte Abraham, da han vendte tilbage fra kongernes nedslagtning, og velsignede ham; ham gav også Abraham tiende af alt; først, når hans navn udlægges, retfærdigheds konge, og derefter også konge i Salem, det vil sige freds konge; uden fader, uden moder, uden slægtstavle, uden begyndelse på dage og uden ende på liv, men gjort lig Guds Søn, forbliver han præst til stadighed. Se nu, hvor stor denne mand var, hvem selv patriarken Abraham gav tiende af byttet.

Og sandelig, de af Levis sønner, som modtager præsteembedet, har efter loven et påbud om at oppebære tiende af folket, det vil sige af deres brødre, skønt også disse er udgået af Abrahams lænd.

Men han, hvis afstamning ikke regnes iblandt dem, modtog tiender af Abraham og velsignede ham, som havde forjættelserne. Og uden al modsigelse bliver den ringere velsignet af den højere. Og her er det dødelige mennesker, som modtager tiender; men dér er det ham, om hvem det bevidnes, at han lever. Og, om jeg så må sige, blev også Levi, som modtager tiender, beskattet med tiende i Abraham. For han var endnu i sin faders lænd, da Melkisedek mødte ham. Hebræerne 7:1–10.

Der er en stor mængde nærværende sandhed i emnet om Melkisedek, men jeg påviser blot, at Paulus direkte lærer, at pagtens mænds profetiske kendetegn — og dermed mener jeg mænd og kvinder i det inspirerede vidnesbyrd, hvis skriftmæssige vidnesbyrd identificerer et vejmærke i den profetiske linje i Guds pagt med menneskeheden —. Paulus lærer, at Melkisedek, som levede før det levitiske præstedømme blev oprettet ved Sinai, og således over fire hundrede år før der fandtes et levitisk præstedømme, havde modtaget tiende fra Levi. For at høre til det levitiske præstedømme måtte man være levit og kunne bevise sin blodmæssige afstamning fra Levi. Melkisedek kunne ikke påvise, at hans afstamning var fra Levis slægtslinje, for Levi var endnu ikke født.

Den profetiske linje, som repræsenterer Guds pagt med Adam og Eva, er i virkeligheden to pagter. Den første var en livspagt med en enkel prøve. Efter faldet og den mislykkede prøve omfattede den næste pagt blodet af et lam for at skaffe beklædning. Dernæst kom Guds pagt med menneskeheden, repræsenteret ved regnbuen, Noa og altertilbedelse. Derpå kom Første Mosebog kapitel elleve, hvor Guds pagt med et udvalgt folk, som skulle kaldes hebræere, begyndte. I hver af disse

beretninger er de bibelske personer pagtsmænd eller pagtskvinder.

I Første Mosebog elleve fremstilles begyndelsen på livets pagt med et udvalgt folk, og den fremstilles netop dér, hvor Nimrod opretter dødens pagt, repræsenteret ved murstenene og mørtelen, som var forfalskningen af de utilhuggede sten og fraværet af mørtel, som alteret repræsenterede. Søster White oplyser os om, at alteret repræsenterer Kristus; således repræsenterer Nimrods religion, som er en falsk religion, en falsk Kristus.

Og de sagde til hinanden: Kom, lad os stryge mursten og brænde dem godt. Og de havde mursten i stedet for sten, og asfalt havde de i stedet for mørtel. 1 Mosebog 11,3.

Og dersom du vil gjøre meg et alter av stein, skal du ikke bygge det av tilhuggen stein; for dersom du løfter ditt redskap mot det, har du vanhelliget det. 2 Mosebok 20:25.

„Vi er i fare for at blande det hellige og det almindelige. Den hellige ild fra Gud skal bruges i vore bestræbelser. Det sande alter er Kristus; den sande ild er Helligånden. Dette er vor inspiration. Kun når Helligånden leder og vejleder et menneske, er han en pålidelig rådgiver. Hvis vi vender os bort fra Gud og fra Hans udvalgte for at søge råd ved fremmede andre, skal vi blive svaret i overensstemmelse med vore gerninger.“ Selected Messages, bog 3, s. 300.

Blandt andre sandheder er en af de lærdomme, der profetisk udledes af Første Mosebog kapitel elleve, at det repræsenterer begyndelsen på en profetisk linje. Noas oversvømmelse markerer en profetisk adskillelse. Da Noa forlod arken, skulle der være en ny metode for tilbedelse, og metoden for tilbedelse frembringer altid to klasser af tilbedere, således som det fremgår af beretningen om Kain og Abel. Første Mosebog kapitel elleve er en ny verden med en begyndelseshistorie, som bliver den grundlæggende fortælling for afslutningens historie, idet Guds pagtfolk i de sidste dage kalder arbejderne i den ellefte time ud af Babylon under søndagslovskrisen. Nimrod er syndens menneske under søndagslovskrisen, og Sem, som er Abraham, er Guds mand i selvsamme krise. Spredningen og forvirringen af tungemålene i Første Mosebog kapitel elleve begyndte kort efter, at Noa forlod arken. Temaet i kapitel elleve er de to pagter, og beretningen når sin afslutning, når det tredje trin i den abrahamitiske pagt fremstilles i kapitel toogtyve.

Kapitel elleve er alfahistorien for Abrahams linje, som når sin omegahistorie i kapitel toogtyve. Begyndelsesberetningen om Nimrods Babel og afslutningsberetningen om ofringen af Isak repræsenterer begge den endelige dom over menneskeheden. Linjen begynder ved Nimrods tårn og strækker sig til ofringen af Isak, og linjen kulminerer i to modsatte ofre. Nimrods offer modtager Guds udøvende dom, og Abrahams dom modtager Guds velsignelse. Nimrod er alfaen i kapitel elleve, og Abraham er omegaaen i kapitel toogtyve. Omega er altid større, med mindst toogtyve gange ifølge det hebraiske alfabet, og den kraft, der blev åbenbaret ved forvirringen af tungemålene og ved nationernes adspredelse ud over jorden, blev langt overgået af korsets kraft. Nimrods tårn repræsenterer tvillingetårnene den 11. september, og ofringen af Isak repræsenterer søndagsloven.

Pagtens linje med et udvalgt folk begynder med symbolet på tallet elleve, og den ender med symbolet på toogtyve. Linjen ender ved nådetidens afslutning i Nimrods alfa-historie og også i Abrahams omegahistorie. Selve Nimrods og Abrahams historie fremstilles i Bibelens første bog,

og den er indsat i sammenhæng med at samle stumperne op efter den helt nylige ødelæggelse ved Noas oversvømmelse. I Bibelens første bog tilvejebringer fremstillingen af de to pagter to vidner, som fremstiller nådetidens afslutning i linjen fra kapitel elleve til og med toogtyve.

Den, som gør uret, skal fremdeles gøre uret; og den, som er uren, skal fremdeles være uren; og den, som er retfærdig, skal fremdeles øve retfærdighed; og den, som er hellig, skal fremdeles helliges. Åbenbaringen 22:11.

Nimrod er stadig uretfærdig og uren, og Abraham er stadig retfærdig og hellig, sådan som det identificeres i alfaen af 1 Mosebog 11–22, og også i omegaen af Åbenbaringen 22:11. Lige før prøvetiden afsluttes, gives der i vers 10 en kundgørelse om ikke at besegle udsagnene i denne bogs profeti. Lige før prøvetiden afsluttes i det umiddelbart næste vers, skal der i Åbenbaringen være en profeti, som skal åbnes. To vers efter vers elleve giver Kristus nøglen til at åbne den profeti.

Og han siger til mig: Besegl ikke udsagnene i profetien i denne bog; for tiden er nær. Den, som gør uret, lad ham stadig gøre uret; og den, som er uren, lad ham stadig være uren; og den, som er retfærdig, lad ham stadig øve retfærdighed; og den, som er hellig, lad ham stadig være hellig. Og se, jeg kommer snart, og min løn er med mig for at gengælde enhver efter hans gerning.

Jeg er Alfa og Omega, begyndelsen og enden, den første og den sidste. Åbenbaringen 22,10–13.

Kapitel toogtyve er omega-kapitlet i hele Bibelen, og nøglen til at åbne den profeti i Åbenbaringen, som er forseglet, er det princip, Kristus frem for alle andre identificerede i Åbenbaringens kapitel ét. Kapitel ét er det hebraiske alfabets første bogstav, og kapitel toogtyve er det sidste. I vers ni til elleve i kapitel ét præsenterer Johannes sig selv og identificerer Kristus som Alfa og Omega.

Jeg, Johannes, som også er jeres broder og meddelagtig i trængslen og i Jesu Kristi rige og udholdenhed, var på den ø, som kaldes Patmos, for Guds ords skyld og for Jesu Kristi vidnesbyrds skyld. Jeg var i Ånden på Herrens dag, og jeg hørte bag mig en høj røst som af en basun, som sagde: Jeg er Alfa og Omega, den første og den sidste; og: Hvad du ser, skriv det i en bog og send det til de syv menigheder, som er i Asien: til Efesus og til Smyrna og til Pergamon og til Thyatira og til Sardes og til Filadelfia og til Laodikea. Åbenbaringen 1:9-11.

I vers elleve befinder Johannes sig på Patmos, men han vender sig om i vers tolv, og fra da af befinder han sig i den himmelske helligdom. Således finder vi i versene 9/11 Johannes' vidnesbyrd, som identificerer Jesus som Alfa og Omega, noget Jesus allerede identificerede om sig selv i vers 8:

Jeg er Alfa og Omega, begyndelsen og enden, siger Herren, han som er, og som var, og som kommer, den Almægtige. Åbenbaringen 1:8.

I vers otte nedskriver Johannes det, han hørte Kristus sige om sig selv. I vers ni til elleve er det Johannes, der taler om sig selv. Dette udgør to vidner i de første elleve vers, som identificerer Kristus som Alfa og Omega. Vers ni til elleve udgør sin egen tankeenhed. Skønt de er forbundet med hele kapitlet, taler Johannes i disse vers om sig selv, hvorimod Johannes i vers fire til otte taler

på guddommens vegne til Hans menigheder. Vers fire indleder en tankeenhed, som afsluttes i vers otte. Dette erkendes ved Kristi indledende kendetegn, han som var og er og som endnu skal komme, idet han identificeres i vers fire og derefter igen i vers otte.

Johannes til de syv menigheder, som er i Asien: Nåde være med eder og fred fra ham, som er, og som var, og som kommer, og fra de syv Ånder, som er foran hans trone, og fra Jesus Kristus, som er det troværdige vidne, den førstefødte af de døde og fyrsten over jordens konger. Ham, som elskede os og tvættede os fra vore synder i sit eget blod, og som har gjort os til konger og præster for Gud og sin Fader — ham være æren og herredømmet i evighedernes evigheder. Amen. Se, han kommer med skyerne, og hvert øje skal se ham, også de, som gennemborede ham; og alle jordens slægter skal jamre over ham. Ja, amen.

Jeg er Alfa og Omega, begyndelsen og enden, siger Herren, han som er, og som var, og som kommer, den Almægtige. Åbenbaringen 1:4–8.

De første tre vers i kapitel et frembærer Jesu Kristi åbenbaring, som forseglingen tages af umiddelbart før nådetiden afsluttes, for vers tre siger: „tiden er nær“. „Tiden er nær“ er den identiske erklæring i vers ti i kapitel toogtyve, som siger: „forsegl ikke denne bogs profetiske ord, for tiden er nær.“ Den profeti, som åbnes, er Jesu Kristi åbenbaring.

Vers fire indleder åbningen af seglene, og vers fire begynder med Johannes' vidnesbyrd: „Jeg, Johannes“, og dernæst er det i vers otte Kristus, som identificerer sig selv. Et menneskeligt vidne i den første af de fem vers og et guddommeligt vidne ved afslutningen. Vers fire identificerer den himmelske Fader som den, „som er, og som var, og som kommer“. Vers otte identificerer Kristus som den, „som er, og som var, og som kommer“.

Nøglen til at åbne Jesu Kristi Åbenbaring er princippet om alfa og omega. Som den første og den sidste eksisterer Kristus også i nutiden, skønt Han var i fortiden og vil være i fremtiden. Det forhold, at Jesus og Faderen begge er den Gud, som var, og er, og som kommer, er endnu en fremstilling af Kristus som Alfa og Omega. Han er Alfa og Omega, den Første og den Sidste, Begyndelsen og Enden, og Han var i begyndelsen og vil være i enden. De „nøgler“ til riget, som gives til menigheden i Cæsarea Filippi, er også den „nøgle“, der lægges på Eljakims skulder i Esajas 22:22. Alfa i Johannes' Åbenbaring er kapitel ét og omega er kapitel toogtyve, så vi finder hele det hebraiske alfabet i Åbenbaringens kapitler. Kapitel tretten repræsenterer De Forenede Staters oprør og derefter verdens. Kapitel ét fremstiller Kristus som Alfa og Omega, og kapitel toogtyve identificerer den samme sandhed, men i forbindelse med den åbning, der omtales i kapitel ét. Kapitel ét, tretten og toogtyve repræsenterer de tre hebraiske bogstaver, som tilsammen danner ordet „sandhed“.

I det treogtyvende kapitel i Matthæus fremsætter Jesus otte veråb over farisæerne og saddukæerne. I det sidste vers af kapitel toogtyve endte Kristi samvirke med de ordstridige jøder med Davids gåde, en gåde, som kun kan løses, hvis man forstår princippet om alfa og omega.

Mens farisæerne var forsamlede, spurgte Jesus dem og sagde: Hvad mener I om Kristus? Hvis søn er han?

De siger til ham: Davids Søn.

Han sagde til dem: Hvordan kan da David i Ånden kalde ham Herre, idet han siger: Herren sagde til min Herre: Sæt dig ved min højre hånd, indtil jeg får lagt dine fjender som skammel for dine fødder? Når David altså kalder ham Herre, hvordan er han da hans søn?

Og intet menneske kunne svare ham et ord, og ingen vovede fra den dag af at stille ham flere spørgsmål. Matthæus 22,41–46.

Afslutningen af kapitel toogtyve identificerer et vejmærke i pagtshistorien. Jeremias behandler også denne sandhedslinje:

Det ord, som kom til Jeremias fra Herren, således: Stil dig i porten til Herrens hus, og udråb der dette ord og sig: Hør Herrens ord, alle I af Juda, som går ind gennem disse porte for at tilbede Herren. Så siger Hærskarers Herre, Israels Gud: Ret jeres veje og jeres gerninger, så vil jeg lade jer bo på dette sted. Sæt ikke jeres lid til løgnagtige ord, når der siges: Herrens tempel, Herrens tempel, Herrens tempel er dette.

For dersom I grundigt forbedrer eders veje og eders gerninger, dersom I grundigt over ret mellem en mand og hans næste, dersom I ikke undertrykker den fremmede, den faderløse og enken og ikke udgyder uskyldigt blod på dette sted, og ikke vandrer efter andre guder til eders egen skade, da vil jeg lade eder bo på dette sted, i det land, som jeg gav eders fædre, fra evighed og til evighed. Se, I stoler på løgnagtige ord, som ikke kan gavne. Vil I stjæle, myrde og bedrive hor og sværge falsk og tænde røgelse for Ba'al og vandre efter andre guder, som I ikke kender, og så komme og træde frem for mit ansigt i dette hus, som er kaldt med mit navn, og sige: Vi er udfriede til at øve alle disse vederstyggeligheder?

Er dette hus, som er kaldt ved mit navn, blevet en røverkule i jeres øjne? Se, også jeg har set det, siger Herren. Men gå nu hen til mit sted, som var i Shilo, hvor jeg først satte mit navn, og se, hvad jeg gjorde ved det på grund af mit folk Israels ondskab.

Og nu, fordi I har gjort alle disse gerninger, siger Herren, og jeg talte til jer, tidligt oppe og vedholdende talende, men I hørte ikke; og jeg kaldte på jer, men I svarede ikke; derfor vil jeg gøre mod dette hus, som er kaldt ved mit navn, hvori I stoler, og mod det sted, som jeg gav jer og jeres fædre, således som jeg har gjort mod Shilo. Og jeg vil støde jer bort fra mit åsyn, således som jeg har stødt alle jeres brødre bort, hele Efraims sæd. Derfor skal du ikke bede for dette folk og ej heller opløfte råb eller bøn for dem, og gør ikke forbøn til mig; for jeg vil ikke høre dig. Jeremias 7:1–16.

Jeremias blev befalet ikke at bede for det gamle Israel, for de havde nået et punkt, hvorfra der ikke var nogen vej tilbage, ligesom de ordstridige jøder ved slutningen af kapitel toogtyve. Da Moses, (en pagtens mand) blev konfronteret med Guds beslutning om at tilintetgøre det udvalgte pagtsfolk, gik Moses i forbøn med bøn. I kapitel syv får Jeremias besked på ikke at bede for netop det samme pagtsfolk. Shilos profetiske historie identificeres som det linje på linje-fremlagte bevis på, at Gud forkaster et udvalgt pagtsfolk, når deres synd når et punkt, hvorfra der ikke er nogen forløsning, sådan som det udtrykkes i ét vers.

Efraim har sluttet seg til avgudene; la ham være i fred. Hosea 4,17.

I pagtshistorien er det punkt, hvor Gud bringer sit pagtsforhold til ophør, et bestemt vejmærke. Forkastelsen af Josvas og Kalebs beretning, som markerer den tiende prøve, er et andet eksempel. Jeremias får også nogle kapitler senere besked om ikke at bede for dette folk.

Derfor må du ikke gå i forbøn for dette folk og ikke opløfte råb eller bøn for dem; for jeg vil ikke høre dem på den tid, da de råber til mig på grund af deres nød. Jeremias 11,14.

I kapitel syv fremstilles udspyningen af laodikeerne ved søndagsloven, sådan som den er repræsenteret ved symbolikken omkring Shiloah, og der peges på, hvad Han „vil gøre“ i den nærmeste fremtid.

Derfor vil jeg gøre mod dette hus, som er kaldt med mit navn, og som I stoler på, og mod det sted, som jeg gav jer og jeres fædre, således som jeg har gjort mod Shilo. Og jeg vil forkaste jer fra mit åsyn, ligesom jeg har forkastet alle jeres brødre, hele Efraims slægt. Bed derfor ikke for dette folk, og opløft ikke råb eller bøn for dem, og gå ikke i forbøn for mig; thi jeg vil ikke høre dig. Jeremias 7:14–16.

I kapitel elleve handler befalingen om ikke at bede om den frygt, der skal overtage laodikeerne, når de befinder sig i den trængselstid, som følger efter søndagsloven. Den frygt, de oplever, er indlejret i historien om deres forkastelse af pagten.

Hør denne pagts ord, og tal til Judas mænd og til Jerusalems indbyggere; og sig til dem,

Så siger Herren, Israels Gud;

Forbandet være den mand, som ikke adlyder ordene i denne pagt, hvilken jeg bød jeres fædre på den dag, da jeg førte dem ud af Ægyptens land, ud af jernovnen, idet jeg sagde: Adlyd min røst, og gør efter alt det, som jeg byder jer; så skal I være mit folk, og jeg vil være jeres Gud; for at jeg kan stadfæste den ed, som jeg har svoret jeres fædre, at give dem et land, som flyder med mælk og honning, således som det er i dag.

Da svarede jeg og sagde: Så være det, Herre. Da sagde Herren til mig,

Forkynd alle disse ord i Judas byer og på Jerusalems gader og sig: Hør denne pagts ord, og gør efter dem. For jeg formanede alvorligt jeres fædre fra den dag, da jeg førte dem op fra Ægyptens land, og lige til denne dag, idet jeg stod tidligt op og formanede dem og sagde: Adlyd min røst. Men de adlød ikke og bøjede ikke deres øre, men vandrede hver og en efter sit onde hjertes genstridighed; derfor vil jeg lade alle denne pagts ord komme over dem, som jeg befalede dem at gøre, men som de ikke gjorde.

Og Herren sagde til mig: Der er fundet en sammensværgelse blandt Judas mænd og blandt Jerusalems indbyggere. De er vendt tilbage til deres forfædres misgerninger, som nægtede at høre mine ord; og de gik efter andre guder for at dyrke dem. Israels hus og Judas hus har brudt min pagt, som jeg sluttede med deres fædre.

Derfor siger Herren således: Se, jeg vil bringe ulykke over dem, som de ikke skal kunne undslippe; og om de end råber til mig, vil jeg ikke høre på dem. Da skal Judas byer og

Jerusalems indbyggere gå hen og råbe til de guder, for hvem de tænder røgelse; men de skal slet ikke frelse dem i deres nødens tid. Thi efter tallet på dine byer var dine guder, Juda; og efter tallet på Jerusalems gader har I rejst altre for den skændige ting, altre til at brænde røgelse for Ba'al.

Derfor skal du ikke bede for dette folk og ikke opløfte råb eller bøn for dem; thi jeg vil ikke høre dem på den tid, da de råber til mig i deres nød. Jeremias 11:1–14.

Opstandelsen af kandidaterne til at være blandt de hundrede og fireogfyrre tusinde identificeres i Åbenbaringen 11:11; og deres endelige indsamling identificeres i Esajas 11:11; og dragens, dyrets og den falske profets ydre linje identificeres i Daniel 11:11; dommen over ukrudtet i forbindelse med søndagsloven identificeres i Ezekiel 11:11, og den straf og frygt, som kommer over de tåbelige jomfruer, identificeres i Jeremias 11:11.

Befalingen om ikke at bede for dette folk er waymarket i de sidste vers i Matthæusevangeliets kapitel toogtyve, og kapitel treogtyve identificerer otte veråb over adventismen. Kapitel treogtyve er enten den 22. oktober 1844 eller søndagsloven. Begge disse waymarks er en opfyldelse af ægteskabet, og ægteskabet er mellem en brud og en ægtemand, som bliver ét kød. Fuldbyrnelsen af ægteskabet repræsenterer forsoning, eller "at-one-ment". Mennesket blev skabt i Guds billede, og han skabte dem som mand og kvinde. Deres afkom er repræsenteret ved treogtyve kromosomer fra manden og treogtyve fra kvinden. Tilsammen udgør deres seksogfyrre kromosomer templet. Hvert enkelt menneske er et tempel, for ved I ikke, at I er Herrens tempel?

Fuldbyrnelsen af ægteskabet, når de to bliver ét, er sammenføjnngen af to templer på treogtyve for at danne ét tempel på seksogfyrre. Kristus er den, som bygger templet, og Han bygger Sin kirke som det kvindelige tempel, der skal forenes med Hans mandlige tempel. Forbindelsen sker, når det menneskelige tempel forenes med det guddommelige i det Allerhelligste i Guds tempel.

"Treogtyve" er et symbol på beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind, og dette værk begyndte ved afslutningen af profetien om de to tusind og tre hundrede år. Matthæus treogtyve er kundgørelsen imod laodikeiske syvendedagsadventister, som er en forfalskning af de hundrede og fireogfyrre tusind.

De hundrede og fireogfyrre tusind er den ottende, som er af de syv, og de er dem, der oprejses på den ottende dag, og de er de otte sjæle i Noas ark, de er Sets otte efterkommere, og seglet på deres pander blev forbilledliggjort ved omskærelsen, som blev udført på den ottende dag. De er præsterne, som salves til tjeneste på den ottende dag, og udtalelsen af otte ve-råb over adventismen i kapitel treogtyve er en udtalelse imod den forfalskede ottende.

Ve-udsigelsen over de dårlige jomfruer forudgås af beseglingen af Guds folk i det sidste vers i kapitel toogtyve. Kapitel toogtyve svarer til kapitel toogtyve i Første Mosebog, for den første bog i Det Gamle Testamente er et forbillede på den første bog i Det Nye Testamente. I hjertet af den profetiske linje fra Matthæus elleve til og med kapitel toogtyve, som udgør tolv kapitler, og det sjette af disse tolv kapitler er kapitel seksten, hvor Simon Barjonas navn blev ændret til Peter.

Og jeg siger også dig, at du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min kirke, og dødsrigets porte skal ikke få magt over den. Matthæus 16,18.

Der er 459 vers i Matthæusevangeliet kapitel elleve til toogtyve. Midterverset er vers sytten i kapitel seksten, men dette vers kan ikke adskilles fra vers atten og nitten, for de udgør én sammenhængende udtalelse.

Og Jesus svarede og sagde til ham: Salig er du, Simon Barjona; thi kød og blod har ikke åbenbaret dig dette, men min Fader, som er i himlene. Og jeg siger dig også, at du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min kirke; og dødsrigets porte skal ikke få magt over den. Og jeg vil give dig Himmerigets nøgler; og hvad du binder på jorden, skal være bundet i himlene; og hvad du løser på jorden, skal være løst i himlene. Matthæus 16:17–19.

Selve centrum af kapitel elleve til og med toogtyve er den grundlæggende pagtserklæring for kristendommen. I denne erklæring ændres Simons navn til Peter, hvilket; når man anvender den numeriske position, som hvert bogstav i det engelske sprog har; således at „a“ er ét, og „z“ er seksogtyve — viser, at „p“ er 16, „e“ er 5, og „t“ er 20, og endnu et „e“ er 5 og „r“ er 18. Når man multiplicerer $16 \times 5 \times 20 \times 5 \times 18$, bliver resultatet 144.000, og henvisningen til Peters navneforandring, et symbol på pagtsforhold, findes i kapitel 16 vers 18, og det første bogstav i Peter er tallet 16, og det sidste bogstav er tallet 18. Alt dette er i centrum af tolv kapitler, som begynder med symbolet elleve og ender med symbolet toogtyve.

Den linje findes også i Første Mosebog, kapitlerne elleve til toogtyve, og i den linje er der 305 vers, hvilket identificerer kapitel sytten og vers elleve som centrum i den linje. Den linje på tolv kapitler i Det Gamle Testaments første bog identificerer pagten med Abraham og repræsenterer alfa-linjen, som møder omega-linjen i de samme kapitler i Det Nye Testaments første bog. Centrum i omegaens linje i Matthæus er højdepunktet i pagtsforholdet for de hundrede og fireogfyrr tusinde, som er pagtstegnet, der opløftes ved søndagsloven. Det centrale vers i Første Mosebogs linje identificerer ikke alene centrumverset, men også det andet eller midterste trin i den trefoldige pagt med Abraham, og lige så væsentligt pagtens tegn.

Og I skal omskære jeres forhuds kød; og det skal være et tegn på pagten mellem mig og jer. 1 Mosebog 17:11.

Vi vil fortsætte med disse emner i den næste artikel.

„Derpå, mens han fejede støv og affald, falske juveler og forfalskede mønter sammen, rejste det hele sig og fór ud gennem vinduet som en sky, og vinden bar det bort. I travlheden lukkede jeg mine øjne et øjeblik; da jeg åbnede dem, var alt affaldet borte. De kostbare juveler, diamanterne, guld- og sølvmønterne, lå spredt i overflod over hele rummet.

»Han satte derpå på bordet et skrin, langt større og smukkere end det forrige, og samlede juvelerne, diamanterne og mønterne op håndfuld for håndfuld og kastede dem ned i skrinet, indtil ikke én var tilbage, skønt nogle af diamanterne ikke var større end spidsen af en nål.«

Han kaldte mig derpå til at »komme og se«.

»Jeg så ned i kisten, men mine øjne blev blændet af synet. De strålede med ti gange deres tidligere herlighed. Jeg tænkte, at de var blevet skuret i sandet af fødderne på de ugudelige personer, som havde spredt dem og trampet dem ned i støvet. De lå ordnet i smuk orden i kisten, hver enkelt på sin plads, uden noget synligt spor af anstrengelserne hos den mand, som kastede dem ind. Jeg råbte af lutter glæde, og det råb vækkede mig.« Early Writings, 83.

„I lægger Herrens komme alt for langt ud i fremtiden. Jeg så, at den sene regn kom lige så [pludseligt som] midnatsråbet og med ti gange så stor kraft.“ Spalding and Magan, 5.

Og i alle spørgsmål om visdom og indsigt, som kongen forelagde dem, fandt han dem ti gange bedre end alle de spåmænd og stjernetydere, der fandtes i hele hans rige. Daniel 1,20.